

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/75/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215196
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2116215196.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačaja a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Matúša Staríčka, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, Trnava, Ludvika van Beethovena 26, IČO: 00 175 480, zastúpeného: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, Mliekárenská 2, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a. s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenému: SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16C/41/2017-374 zo dňa 14. júla 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol a II. výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 488, § 489, § 497 a § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj „Obch.z.“); § 1 ods.2 písm. a/, § 2 písm. a/ a b/ zákona č.258/2001 o spotebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „ZoSÚ“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 4 písm. i), ods. 5, ods. 12, § 53a ods. 1, § 107 ods.1 a 2, § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „O.z.“), § 8b ods. 1 veta prvá zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom do 31.10.2018 (ďalej aj „ZoVB“), § 8b ods. 3 ZoVB v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a § 9 ods.7 ZoVB v znení účinnom od 1.11.2018 a § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „C.s.p.“).

3. Vecne dôvodil tým, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným došlo dňa 6.10.2018 k uzavretiu zmluvy o termínovanom úvere č. 06/035/08 (ďalej len „zmluva o úvere“) s tým, že žalovaný v roku 2011 (od 1.7.2011) v zmysle čl. 5.5 zmluvy o úvere zvýšil úrokové rozpätie, a že toto oznámil správcovi. Medzi stranami bolo sporné, či bol žalovaný oprávnený zvýšiť úrokové rozpätie z 0,90 % p.a. na 2,50 p.a. (či je uvedené ustanovenie platné a nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku), či je nárok premlčaný. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že vlastníci bytov v Bytovom dome č. súp. XXX A. B. C. D. E., zastúpení: Bytové družstvo so sídlom v Trnave (zastúpené F. G. H., prokuristom) a žalovaný ako banka (ešte ako Dexia banka Slovensko a.s.) uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť klientovi úver vo výške 1.450.000,- Sk za účelom obnovy bytového fondu. V konaní sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaný zvýšil od 1.7.2011 úrokové rozpätie z 0,90% p.a. na 2,50% p.a., a to na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Suma bezdôvodného obohatenia mala predstavovať spolu sumu 4.862,71 eur, z toho suma 3.074,02 eur ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od 1.7.2011 do 20.6.2016, suma 987,77 eur ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od

21.6.2016 do 20.7.2018 a suma 800,92 eur ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od 21.7.2018 do 19.6.2020. Vlastníci bytov uzatvorili s bytovým družstvom v zmysle § 8a ZoVB zmluvu o výkone správy, predmetom ktorej je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome činnosti uvedené v zákone o vlastníctve bytov. Uzatvorením zmluvy o úvere týkajúcej sa bytového domu práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Pokiaľ ide o charakter uzavretej zmluvy o úvere, súd prvej inštancie mal za to, že zmluvu o úvere uzavrel správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), ako aj zo znenia príslušných ustanovení zmluvy o výkone správy. Je však nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov na ulici C. XX, E., tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom, s tým, že v úverovej zmluve je označený ako klient, avšak v tom čase konajúci vo svojom mene a na účet vlastníkov. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obch.z. (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. O.z.). Žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania. Daný úver pritom nebol poskytnutý v súvislosti s podnikateľskou činnosťou bytového družstva, ale v súvislosti s vykonaním nevyhnutných opráv na bytovom dome, a teda za účelom zveľadenia majetku fyzických osôb - spotrebiteľov. Na ich spotrebiteľskom postavení nič nemení skutočnosť, že za nich na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu, pretože subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou nebol správca bytového domu, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. Súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvný (spotrebiteľský) vzťah podľa ustanovení O.z. V tu prejednávanvej veci žalobca svoj nárok uplatnený žalobou skutkovo vymedzil tak, že ide o bezdôvodné obohatenie žalovaného získané na úkor vlastníkov bytov tým, že žalovaný zvýšil úrokové rozpätie na základe neplatného ustanovenia (bod 5.5. zmluvy), ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, súd ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 O.z. a contrario). Zo znenia bodu 5.5. zmluvy, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 O.z., vyplýva, že žalovaný je oprávnený jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu (resp. úrokové rozpätie), ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami. Ak by aj bola v spotrebiteľskej zmluve obsiahnutá taká podmienka, ktorá by svojím charakterom spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ale bola individuálne dojednaná, nepôjde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania toho, že zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná, nesie dodávateľ, v tomto prípade žalovaný. Z predložených zápisníc v obdobných konaniach na súde prvej inštancie (sp.zn. 11C/51/2017, sp.zn. 11C/33/2017) o výsluchu svedka F. G. H. (konajúceho pri uzatváraní zmluvy za správcu) a F. I. J. (konajúceho pri uzatváraní zmluvy za žalovaného) súd považuje za preukázané, že pred uzavretím úverových zmlúv sa uskutočnilo rokovanie zástupcov strán zmluvy, správcovi bol predložený návrh zmluvy na pripomienkovanie. Z formulácie ustanovenia bodu 5.5. zmluvy taktiež vyplýva, že toto umožňuje zmenu úrokovej sadzby aj v prospech spotrebiteľa. V neprospech názoru o tom, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku je aj skutočnosť, že dôvod prípustnej zmeny vyplýval zo samotného znenia čl. 5.5 zmluvy, v ktorom boli uvedené prípady, za splnenia ktorých prichádzalo do úvahy zvýšenej úrokovej sadzby, a teda nemôže ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) O.z., nakoľko k zmene zvýšenej úrokovej sadzby nedošlo bez dôvodu v zmluve dohodnutého, tak ako je uvedené v uvedenom zákonom ustanovení. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že k zmene miery rizika klienta došlo z dôvodu zmeny ratingu klienta, čím sa naplnil jeden z dôvodov, ktorý si banka a správca ako dôvod jednostrannej zmeny úrokového rozpätia dojednali v bode 5.5. zmluvy. Uvedené zvýšenie úrokového rozpätia je možné považovať za adekvátne, a to vzhľadom na to, že ustanovenie bodu 12.1.1.1. umožňuje za určitých podmienok zvýšenie úrokového rozpätia až do 4,87 % p.a., pričom namietaný bod 5.5. zmluvy ani nemá hornú hranicu zvýšenia, napriek tomu žalovaný úrokové rozpätie zvýšil iba na hodnotu 2,50 % p.a.. K námietke žalobcov ohľadne doručenia oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia, súd uvádza, že uvedené oznámenie „Zvýšenie úrokového rozpätia“ zo dňa 8.7.2011 žalobcovia priložili už k žalobe, v ktorej uvádzali, že žalovaný toto oznámenie zaslal žalobcovi, pričom zvýšenie úrokového rozpätia sa netýkalo len jedného bytového domu, ale týkalo sa všetkých domov. Toto skutkové tvrdenie žalobca nepoprel, súd ho tak považoval za nesporné. Žalovaný navyše predložil kópiu z knihy odoslanej pošty, z ktorej odoslanie uvedeného oznámenia vyplýva. Uvedený list

bol súčasťou samotnej žaloby, t.j. správcovi bol preukázateľne doručený, pričom v samotnom texte oznámenia zo dňa 8.7.2011 adresovaného správcovi sa uvádza, že k zvýšeniu úrokového rozpätia došlo na základe predchádzajúcich spoločných rokovaní, a teda k oznámeniu zvýšenia úrokového rozpätia došlo aj ústne. Rovnako svedok F. K. vo svojej výpovedi v obdobnom konaní potvrdil existenciu listu z roku 2012, ktorým banka zvýšenie úrokového rozpätia oznámila. Ak neskôr v konaní sa začalo spochybňovať doručenie oznámenia správcovi, takýto postup sa súdu prvej inštancie zo strany žalobcu javil ako účelový, vzhľadom k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného. O tom, že o zmene úrokového rozpätia prebiehali rokovania, vyplýva zo zápisníc z obdobných konaní pri vypočutí svedka F. H., ako aj svedka F. J., správca bol pred doručením listu o zmene úrokového rozpätia informovaný aj na osobnom rokovaní a následne bol doručovaný list, a teda k oznámeniu o zvýšení úrokového rozpätia došlo aj ústne. Súd prvej inštancie skonštatoval, že ustanovenie bodu 5.5. zmluvy nepovažuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, rovnako toto ustanovenie nepovažuje za neurčité, nie je možné tak dospieť k záveru, že by žalovaný získal bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov. Nakoľko súd uplatnený nárok žalobcu nepriznal, vznesenou námietkou premlčania sa nezaoberal, keďže žalobcovi voči žalovanému žiadny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol. V prejednávanej veci by pritom nebolo možné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebol preukázaný úmysel žalovanej bezdôvodne sa obohatiť, keď zvýšenie úrokového rozpätia malo základ priamo v zmluve. V prípade subjektívnej premlčacej doby by bolo potrebné prihliadnuť na skutočnosť preukázanú zo zápisníc z výsluchov svedkov F. H. a F. J., podľa ktorých správca o zvýšení úrokového rozpätia vedel už od počiatku. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd aplikoval ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., nakoľko súd priznal nárok na náhradu trov konania úspešnému žalovanému voči žalobcovi v plnom rozsahu.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom zástupcu z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.), a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p). Súd prvej inštancie zjavne nevykonal právne posúdenie čl. 5.5 a logicky a konzistentne nevysvetlil, prečo považuje čl. 5.5 zmluvy o úvere za určitý a zrozumiteľný, teda ako si spotrebiteľia mohli vyložiť toto ustanovenie a či mali vedomosť v každom čase, v akom rozsahu je žalovaný ako banka oprávnený pristúpiť k zmene úrokového rozpätia a na základe akých skutočností a podmienok. Prvoinštančný súd nesprávne právne vec posúdil podľa § 54 ods. 1 O.z. a nepostupoval pri hodnotení judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR konformne s § 305 a 306 C.s.p., ako aj nekonformne s rozsudkami SD EÚ (najmä rozsudok C-415/11 „Aziz“) ako aj koncept ex offio ochrany spotrebiteľa (rozsudok C-240/98 až C-244/98 „Oceáno Grupo Editorial“, C-243/08: „Pannon GSM“, C-472/11 „Banif Bank Plus“). Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v zmysle § 53d O.z. („Spotrebiteľská zmluva, ktorá obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v znení, ako je uvedená vo výroku rozhodnutia súdu a jej uzavretie bolo dosiahnuté za použitia nekalej obchodnej praktiky alebo úžery, je neplatná.“) nakoľko sa nezaoberal či neexistujú už iné rozsudky k predostretej neprijateľnej podmienke obsiahnutej v čl. 5.5 zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie neposúdil článok 5.5 zmluvy o úvere s ohľadom jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 O.z., vychádzal z výsluchu F. G. H. z iných súdnych konaní, avšak jeho výpoveď nemá žiadny vplyv na neurčitosť resp. nezrozumiteľnosť článku 5.5. zmluvy o úvere. Zároveň sa nezaoberal ani rozporom s dobrými mravmi podľa § 39 O.z. a nepostupoval v súlade s § 53d O.z. Znenie čl. 4.4 (alebo poprípade čl. 4.6 viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28. júna 2016) zmluvy o úvere č.99/128/05 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 10.5.2005 a čl. 5.5 zmluvy o úvere č. 06/035/08 nemusí byť formalisticky totožné s odkazom na § 53a ods. 1 O.z. Článok 5.5. zmluvy o úvere je ešte viac neurčitý, ako článok 4.6, nakoľko odkazuje na variantnosť dôvodov zmeny úrokovej sadzby, na neurčité časové ohraničenie („v čase ich ostatného posúdenia“) alebo na neurčité parametre, od ktorých sa odvíja zmena úrokovej sadzby („s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami“). Podľa čl. 5.5 zmluvy o úvere nie je možné ani úrokové rozpätie meniť, len úrokovú sadzbu. Súd prvej inštancie zároveň konštatuje, že išlo o iný typ zmluvy, tento záver je zjavne nesprávny. Právna kvalifikácia obidvoch zmlúv je totožná, obe zmluvy boli uzatvorené podľa § 497 Obch.z. Obe zmluvy boli uzatvorené medzi spotrebiteľmi, dokonca v prejednávanom prípade s väčším množstvom, ktorí sa ani osobne nezúčastnili kontraktčného procesu. Obe zmluvy sa týkali aj financovania bývania prípadne obnovy bývania, pričom súd nesprávne vec právne kvalifikoval s poukazom na § 24a ZoSÚ. Zastúpenie správcom nemá žiadny

vplyv na postavenie spotrebiteľov, resp. spotrebiteľský prvok. Súd konštatuje, že nie je možné aplikovať § 53a ods. 1 O.z. na prejednávany prípad. Súd nevykonal žiadne posúdenie, či si plní dodávateľ túto zákonnú povinnosť v kontexte s § 305 a 306 C.s.p., neposúdil, či neexistujú aj iné rozsudky súdu, ktoré by sa týkali konkrétnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom a nevyhľadal judikatúru, ktorou bola inými súdmi uložená povinnosť žalovanému vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Uvedený právny záver súdu prvej inštancie je nesprávny, nakoľko súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci - § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., nakoľko zmluvná podmienka podľa čl. 5.5 sa netýka predmetu plnenia alebo ceny plnenia (§ 53 ods. 1 O.z. platný v čase uzatvorenia zmluvy) a hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (§ 53 ods. 1 O.z. platný v čase rozhodnutia súdu), ale týka sa jednostrannej možnosti zmeny predmetu plnenia alebo ceny plnenia dodávateľom (§ 53 ods. 4 písm. j) O.z. platný v čase uzatvorenia zmluvy); („dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia“) a § 53 ods. 15 a) a b) O.z. (platný v čase rozhodnutia súdu), a tento prípad je predmetom sporu. Nesprávna je aplikácia ustanovenia § 53 ods. 15 písm. a) O.z. (účinného od 1. júna 2010, nie v čase uzatvárania zmluvy) ktoré umožňuje jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku, iba však v prípade, ak spotrebiteľ má právo bezplatne a s okamžitou účinnosťou vypovedať túto zmluvu; túto možnosť však Zmluva o termínovanom úvere č. 06/089/07 zo dňa 6. októbra 2008 neobsahuje, zároveň ustanovenie § 53 ods. 15 a) a b) O.z. sa vzťahuje iba k neprijateľnej podmienke uvedenej v § 53 ods. 4 písm. i) O.z., ale nie k podmienke posudzovanej v tomto súdnom konaní podľa § 53 ods. 4 j) O.z. Súd nevykonal dokazovanie a preklenul dokazovanie len listinnými dôkazmi z iných súdnych konaní obsahujúcich výpovede F. J. a F. H., ktoré sú neurčité a vágne. F. J. nemal skutočnú vedomosť a ani nevypovedal ku skutočnostiam, či by spotrebiteľia mali možnosť oboznámiť sa s obsahom zmlúv a aj reálne ovplyvniť jej obsah. F. H. v tomto smere nevypovedal, popísal len, čo vykonával on, ale či informoval pred podpisom vlastníkov ako spotrebiteľov, z jeho výpovedí vyplýva len okrajovo a potvrdil, že nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Súd zároveň nepostrehol rozdiely uvedené v listinných dôkazoch. Z výsluchu pána J. vyplýva, že zmluvy sa sprísňovali a najjednoduchšie boli v roku 2006, tie ani neobsahovali možnosť zvýšenia úrokového rozpätia, pretože neobsahovali článok 5.5 Zmluvy: „Prvé zmluvy z roku 2006 nemali určité body, kde sa dalo v zmysle zmluvy postupovať a novšie zmluvy mali. Pri ktorých to bolo možné sa to realizovalo (pozn. navýšenie úrokového rozpätia)“. (str. 4, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 12. decembra 2019) a „Presne sa postupovalo podľa toho, aký typ zmluvy, boli zmluvy, ktoré neumožňovali zvýšiť podľa bodu, ktorý bol definovaný (pozn. bodu 5.5), zvyšovalo sa to len tam, kde to zmluva umožňovala“ (str. 5, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/25/2017 zo dňa 21. januára 2020) a opakovane: „Tie, ktoré to neobsahovali, tak sa to nedalo podľa toho postupovať“ (str. 3, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/51/2017 zo dňa 4.2.2020). F. H. síce tvrdí, že zmluvy „zbežne čítali“, ale je zásadné, že si túto zmenu nevšimol a nevedel o tom, že sa dá jednostranne navýšiť úrokové rozpätie žalovaným (str. 5, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 28.7.2020). „Neviedli sme to, ani sme nepočítali, že by sa to tak jednostranne zvýšilo“ - to sa dozvedel až následne v roku 2012 po aplikácii daných ustanovení bankou a po faktickom zistení, „že sa niečo na účtoch domov deje“ ekonomickou námestníčkou. Svedok F. J. potvrdil, že boli minimálne tri varianty zmluvy, pričom svedok H. tvrdil, že zmluvy boli rovnaké (str. 3, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 28. júla 2020). Svedok F. J. následne na pojednávaní dňa 28.7.2020 tvrdil, že: „Vždy, keď sa vypracoval nejakým spôsobom nový text úverovej zmluvy, bol klientovi zaslaný na prečítanie, následne sme mali rokovanie, kde sme si vysvetlili všetky náležitosti, zmluva bola detailne prebratá.“ Následne však tieto tvrdenia popiera, keď sám svedok hovorí: „V roku 2008 sa poskytovali ročne desiatky úverov, rokovanie bolo ku každej zmluve, hlavne pri podpise, ak bolo skonštatované, že táto zmluva je taká istá ako včera, predvčerom, minulý týždeň, boli prebraté základné ustanovenia: na čo je úver použitý, účel úveru, výška úveru, úroková sadzba, aký typ úrokovej sadzby, podmienky splácania..., zmluva sa prešla v hlavných bodoch pred každým podpisom.“ Ak by mal žalovaný dôkazy o pravidelnom zasielaní návrhov zmlúv emailovými správami, určite by ich predložil. Vzhľadom k tomu, že táto komunikácia neprebíhala, nie je možné o tom predložiť listinné dôkazy. Z výsluchu F. J. vyplýva, že žalobca nenamietal zvýšenie marže (pozn. úrokového rozpätia), „a nie je o tom ani písomný záznam“ a zároveň že sa „ani nevedli rokovania o potencionálnom zvýšení úrokového rozpätia“. Z výsluchu F. J. (str. 3, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11Csp/134/2016 zo dňa 27. júna 2019) vyplýva, že žalobca nenamietal zvýšenie úrokového rozpätia: „Celkove si pamätám že tam došlo k zhoršeniu rizika a bolo treba prispôsobiť maržu. Nebol som pri tom rozhodnutí, pri rokovaní. Ja som to dostal, že treba zavolať pána riaditeľa a oznámiť mu. Bytové družstvo neprotestovalo o neprotestovalo z toho dôvodu že úroková sadzba nebola vyššia ako predchádzajúcich

šesť mesiacov“. Súd nevykonával dokazovanie zápisnicami tak, aby vierohodne posúdil všetky zápisnice a zachytené výsluchy v ich vzájomnej súvislosti, len účelovo vytrhol časti textov, ktoré boli priaznivé pre žalovaného. Na základe vyššie uvedeného právneho a skutkového stavu žalobca žiada, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že prizná žalobcovi žalobou vznesený nárok, zmení, prípadne aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že súd prvej inštancie uvedené skutočnosti posúdil správne a svoj názor aj dostatočne odôvodnil. Pri riadnom odôvodnení nie je nutné, aby dal súd podrobnú odpoveď na každú námietku, ale len na takú, ktorá je pre rozhodnutie relevantná. Ak súd dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané (čo potvrdil svedok F. G. H., bývalý zamestnanec žalobcu), nie je daný základ nároku ani dôvod aplikovať § 305 a § 306 C.s.p.. V tomto prípade nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktorý postupoval v súlade so zmluvou. Preto ani nemusel posudzovať ďalšie námietky strán. Žalobca namieta, že banka nepredložila žiaden relevantný dôkaz o priebehu kontraktácie. V dôsledku toho údajne nebola zmluva o terminovanom úvere individuálne dojednaná. Tvrdenia žalobcu však nemajú oporu v zistenom skutkovom stave. Bývalý zamestnanec žalobcu potvrdil, že ako ich zástupca mal možnosť zmluvu pripomenkovať, pripomenkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. Nepredloženie žalobcom vymienenej komunikácie o priebehu kontraktáčného procesu neznamená, že kontraktácia nebola preukázaná. Naopak, vzhľadom na výpovede jej účastníkov nemožno o jej priebehu pochybovať. To, či došlo počas kontraktácie k vzneseniu závažných alebo menej závažných pripomienok a či boli akceptované, nebolo predmetom dokazovania. Preto sú tvrdenia žalobcu, smerujúce k týmto záverom, špekulatívne. Žalobca nedôvodne namieta, že súd neskúmal určitosť a zrozumiteľnosť čl. 5.5 zmluvy o úvere. Naopak, aj z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že námietku považoval za relevantnú, preto vykonával dokazovanie zápisnicami o výsluchoch svedkov G. H. a I. J., ktorí konali za strany pri podpise zmluvy. Obaja svedkovia potvrdili, že žalobca ako zákonný zástupca vlastníkov mal možnosť zmluvu pripomenkovať a pýtať sa na obsah zmluvy a to, že ustanovenia v čase podpisu za určité nepovažoval. V konkrétnom prípade tak súd nemal dôvod sám nahrádzať vôľu strán výkladom a skúmaním, či je alebo nie je ustanovenie určité, keďže určitosť a zrozumiteľnosť ustanovení zmluvy v čase jej podpisu bola potvrdená samotnými zmluvnými stranami. Žalobca nerozlišuje, že čl. 4.6 zmluvy o úvere bol dohodnutý v zmluve o úvere na bývanie, uzavretej medzi fyzickými osobami - spotrebiteľmi, ktorí neboli pri uzavretí zmluvy zastúpení správcom ani iným kvalifikovaným subjektom. Práve zastúpenie kvalifikovaným subjektom (správcom) vytvára podstatné rozdiely pri okolnostiach uzavretia spornej zmluvy. Súd v tomto prípade nemohol skúmať, ako by obsah zmluvy interpretoval „neskúsený“ spotrebiteľ, ale ako by ho interpretoval skúsený a odborne spôsobilý správca, teda profesionál. Ten mal navyše možnosť zasiahnuť do obsahu zmluvy z pozície zástupcu množstva klientov. Pri rokovaníach tak reálne absentovala slabšia strana. Absurdne vyznieva argument žalobcu, že vlastníkov bytov treba ako spotrebiteľov chrániť viac, pretože ich je viac ako dlžníkov v individuálnych zmluvných vzťahoch. Aj ZoSÚ pritom túto kategóriu dlžníkov chráni v menšom rozsahu, keďže ochranu spotrebiteľov v kontraktáčnom procese má zabezpečiť odborne spôsobilý správca. Čo sa týka totožnosti znenia čl. 4.6 a čl. 5.5 úverových zmlúv, žalobca v nich v podanom odvolaní označil rozdiely, z ktorých vyplýva, že nejde o rovnaké ustanovenia. Je medzi nimi rozdiel napríklad aj v dôvode zmeny úrokovej sadzby (ktorý môže navyše súvisieť aj so zmenou ratingu klienta). Je preto zrejmé, že uvedené rozhodnutia aplikovať nemožno. Žalobca sa domáha predloženia takých dôkazov, ktoré neexistujú, a to s absurdným tvrdením, že ak by ich žalovaný mal k dispozícii, predložil by ich. Ide o údajnú e-mailovú komunikáciu právneho predchodcu žalovaného z rokov 2006 - 2010 (ktorú nebol povinný archivovať). Sám priložil k odvolaniu zápisnicu zo schôdze vlastníkov bytov, ktorá paradoxne verifikuje tvrdenie žalovaného, že vlastníci bytov (spotrebiteľia) nemali vedomosť o texte zmluvy ani o jednotlivých zmluvných podmienkach. Žalovaný považuje záver súdu prvej inštancie za správny. Čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku ani podľa úpravy platnej v čase jej uzavretia. Právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv nemožno hodnotiť podľa doslovného znenia konkrétneho ustanovenia (§ 53 ods. 2 O.z.), ale ako celkovú úpravu v § 52 – 54 O.z., ktorý uvedenú problematiku upravoval odlišne od aktuálnej úpravy. Z nej nevyplýva možnosť považovať ustanovenie o dohodnutej zmene úrokovej sadzby v zmluve o úvere uzavretej medzi správcom (pri výkone jeho podnikateľskej činnosti) a žalovaným za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Na margo rozporu so zisteniami NBS žalovaný dodáva, že súd správne deklaroval, že ide o irelevantné skutočnosti, keďže záver NBS sa týka aplikácie čl. 12.1.1 zmluvy o úvere, na základe ktorého žalobca bezdôvodné obohatenie nežiadal. Záver NBS pritom nie je pre súd záväzný, preto nie je dôvod na to, aby mal v tomto spore akúkoľvek relevanciu. V spore sa navyše bez pochybností preukázalo, že žalobca o oprávnenosti

zvýšenia úrokového rozpätia vedel a akceptoval ho. Na margo rozporu so zisteniami NBS žalovaný dodáva, že súd správne deklaroval, že ide o irelevantné skutočnosti, keďže záver NBS sa týka aplikácie čl. 12.1.1 zmluvy o úvere, na základe ktorého žalobca bezdôvodné obohatenie nežiadal. Záver NBS pritom nie je pre súd záväzný, preto nie je dôvod na to, aby mal v tomto spore akúkoľvek relevanciu. V spore sa navyše bez pochybností preukázalo, že žalobca o oprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia vedel a akceptoval ho. Ani, ak by súd dospel k záveru, že čl. 5.5 nebol individuálne dohodnutý, nemohol žalobcovi priznať bezdôvodné obohatenie, čo v zásade konštatoval Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 30.6.2020 č.k. 11Co/58/2019-398, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 7.9.2018 č.k. 33Csp/168/2017-303, ktorým žalobu žalobcu v obdobnej veci zamietol.

6. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca (replika), ktorý uviedol, že súd prvej inštancie vôbec neaplikoval zákonné výkladové pravidlá, rozhodol vo veci v rozpore s § 54 ods. 2 O.z., teda súd použil najmä svojvôľu a nie relevantnú právnu argumentáciu opretú o konkrétne právne predpisy. Ak by súd aplikoval správne interpretačné pravidlá (výklad na ťarchu strany, ktorá ako prvá v zmluve tento výraz použila § 266 ods. 4 Obch.z. / contra proferentem /), výklad pre spotrebiteľa priaznivejší § 266 ods. 5 Obch.z.) a najmä § 54 ods. 2 O.z., dospel by k opačnému záveru ohľadom výkladu zmluvy resp. čl. 5.5 zmluvy o úvere, pričom by malo zásadný dopad na vedenie celého súdneho konania, nakoľko sa jedná o spotrebiteľský spor podľa § 290 a nasl. C.s.p., súd mal postupovať podľa § 295 C.s.p. v spojení s § 305 a 306 C.s.p.. Hoci žalovaný nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by preukázal individuálne dojednanie zmluvy o termínovanom úvere, súd mal za preukázané individuálne dojednanie zmluvy, pričom súd vyslovene porušil ustanovenie § 53 ods. 3 ako aj § 53a O.z. Žalobca poukázal aj na konkrétne pochybenia súdu prvej inštancie pri vedení dokazovania svedeckých výpovedí F. J. a F. H.. K rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/58/2019 zo dňa 30.6.2020, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 33Csp/168/2017-303 zo dňa 7.9.2018, uviedol, že argumentácia Krajského súdu v Trnave je v príkrom rozpore s O.z., ako i rozsudkom NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 a uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020, nakoľko právna úprava nekalých zmluvných podmienok bola do O.z. transponovaná novelou (§ 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb.) účinnou od 28.10.2004, preto žalovaný mal rátať s touto zákonom predpokladanou sankciou.

7. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný (duplika), ktorý uviedol, že žalobca vo svojej odvolacej replike neuviedol žiadny argument, ktorým by rozporoval vyjadrenie žalovaného k odvolaniu. Aj napriek predloženým „novotám“ možno konštatovať, že súd sa v rozsudku riadne yysporiadal so všetkými jeho námietkami, vrátane právneho posúdenia charakteru a obsahu čl. 5.5 zmluvy o úvere. Nemožno sa stotožniť s tvrdením, že súd vôbec nevykonal právne posúdenie čl. 5.5 zmluvy o úvere a vôbec neaplikoval výkladové pravidlá. Tento záver je nedôvodný a vyplýva iba zo subjektívnej nespokojnosti žalobcu s rozsudkom. Právne posúdenie zmluvy o úvere súdom prvej inštancie bolo založené na dokazovaní priebehu procesu kontraktácie, ktorý sa uskutočnil medzi dvoma podnikateľmi – správcom a bankou. V dôsledku toho nemožno bez ďalšieho aplikovať rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 alebo ÚS SR sp. zn. III. ÚS 124/2020, ktoré posudzovali vždy iba kontraktáciu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Čl. 5.5 navyše nemožno považovať ani za zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. j) O.z., keďže nejde o ustanovenie, ktoré by oprávňovalo dodávateľa úrokové rozpätie iba zvýšiť, ale umožňuje ho aj znížiť (zmeniť vo všeobecnosti). V dôsledku toho by nebol sporný článok 5.5 zmluvy o úvere takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou ani ak by nebola zmluva individuálne dojednaná.

8. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Trnave ako odvolací uznesením č.k. 26Co/92/2021-422 zo dňa 30.11.2022, výrokom I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 16C/41/2017-374 zo dňa 14. júla 2021 a výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Cdo/74/2023 zo dňa 15.8.2023 napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie keďže dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplynulo, že vychádzal pri rozhodovaní z rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/71/2022 zo dňa 31.5.2023 ako z prejudikatúry, ktorá už vyhodnotila právnu otázku týkajúcu sa neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá už bola v rozhodovacej praxi dovolacím súdom vyriešená (§ 421 ods.1 písm. b/ C.s.p.).

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§

359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je možné priznať úspech, preto postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu po rozhodnutí dovolacieho súdu označeného v odseku 9 vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu žalobcu zamietol (I. výrok), žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok) a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

12. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v jeho zrušujúcom rozhodnutí č. k. 7Cdo/74/2023 zo dňa 15.8.2023 sú pre odvolací súd záväzné (§ 455 C.s.p.).

13. Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/74/2023 zo dňa 15.8.2023 vyplýva, konkrétne bodu 12, že obsahovo totožná zmluvná podmienka v bode 5.5. zmluvy o úvere č. 06/035/08 zo dňa 16.12.2008 (pozn. tu došlo zrejme k chybe v písaní, pretože zmluva o úvere bola uzavretá dňa 6.10.2008, čo konštatuje aj NS SR v bode 11 svojho rozhodnutia) v znení : „ Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi“, bola už predmetom skúmania vo veci Okresného súdu Piešťany v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia medzi totožnými stranami sporu a vo výroku rozsudku sp. zn. 14C/21/2017 zo dňa 13.8.2020 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020 zo dňa 24.11.2021 bola vyhlásená za neprijateľnú. Dovolací súd rozsudkom sp. zn. 5Cdo/71/2022 zo dňa 31.05.2023 dovolanie žalovanej Prima banky Slovensko, a. s. zamietol. Vzhľadom k uvedenému dovolací súd vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/71/2022 zo dňa 31.5.2023, ako z prejudikatúry, ktorá už vyhodnotila právnu otázku týkajúcu sa neprijateľnej zmluvnej podmienky, t.j. už bola v rozhodovacej praxi dovolacím súdom vyriešená (viď. bod 14 rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/74/2023). Dovolací súd v závere svojho rozhodnutia (bod 20) uviedol, že „ v súvislosti s rozhodovaním zistil existenciu uznesenia najvyššieho súdu zo dňa 26. júla 2023 sp. zn. 9Cdo/135/2022 v obdobnom spore žalobcov 1) Bytové družstvo so sídlom v Trnave a spol. proti žalovanej Prima banka Slovensko, a.s. Žilina, ktorým bolo dovolanie žalobcu 1) odmietnuté, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 , písm. b) C.s.p. nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Vzhľadom na to, že uznesením sp. zn. 9Cdo/135/2022 nedošlo k meritórnemu prieskumu dovolania, dovolací súd vychádzal u predjudikatúry založenej rozsudkom sp. Zn. 5 Cdo/71/2022 “.

14. Odvolací súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že existuje početné množstvo sporov sporových strán (žalobca c/a žalovaný) pri rovnakých skutkových i právnych dôvodoch, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací posúdil dovolania rozdielne, keď raz konštatoval prípustnosť a dôvodnosť dovolania a druhý raz dovolanie žalobcu odmietol.

15. Doposiaľ nie je zjavné, ako sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vyrovnal s rozhodnutiami svedčiacimi jednak v prospech žalobcu (pozn: zrušené rozhodnutie odvolacieho súdu) a jednak v jeho neprospech (pozn: odmietnuté dovolanie). Uvedenému stavu bude nepochybne učinené zadosť až po tom, čo budú veci s odlišným posúdením rovnakej právnej otázky za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie postúpené veľkému senátu a aktivuje sa tak postup podľa § 48 ods. 1 C.s.p.

16. Ako už bolo vyššie uvedené, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, preto sa musel vysporiadať s tým, že Okresný súd Piešťany rozsudkom z 13. augusta 2020 č. k. 14C/21/2017-500, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020 vyslovil v skutkovo a obsahovo totožnej veci neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 5.5 zmluvy o úvere.

17. Súd prvej inštancie sa otázkou subjektívnej záväznosti rozsudku (§ 228 ods. 1 C.s.p.) v spotrebiteľskom spore (rozsudok Okresného súdu Piešťany z 13.8.2020 č. k. 14C/21/2017-500 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020) z pohľadu princípu právnej istoty vyjadreného v článku 2 C.s.p. nezaoberal.

18. Z princípu efektívneho a inštančného súdneho konania o odvolaní vyplýva, že odvolateľ musel uplatniť celú argumentáciu, ktorú považoval za významnú už v konaní na súde prvej inštancie a nie až v dovolacom konaní.

19. Pokiaľ išlo o argumentáciu žalobcu aplikáciou § 53a O.z. odvolací súd uvádza, že zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle § 53a O.z. je upravený v hmotnoprávnom predpise (O.z.), a to napriek tomu, že uvedené zákonné ustanovenie má charakter procesnoprávnej normy (normujúcej procesné účinky súdneho rozhodnutia). Účinky súdneho rozhodnutia, (pozn: rozhodnutie vydané v spotrebiteľskom spore nevynímajúc), však upravuje C.s.p. a to v ust. § 228, v zmysle ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Skutočnosť, či určitá zmluvná podmienka v individuálnom spotrebiteľskom spore je neplatná z dôvodu neprijateľnosti, musí súd posudzovať v každom konkrétnom prípade s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Znenie § 53a O.z. sa tak dostáva do nesúladu s § 228 C.s.p. Odvolací súd má za to, že adekvátnym a účinným prostriedkom prevencie vo vzťahu k používaniu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách je konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (§ 301 a nasl. C.s.p.), na ktoré sú kauzálné príslušné vybrané krajské sudy, kde je zabezpečená aj publicita vydaných rozhodnutí a tieto sú navyše záväzné erga omnes. Pri subjektívne záväzných rozhodnutiach vydaných v individuálnych spotrebiteľských sporoch chýba práve aspekt publicity súdnych rozhodnutí, preto by sa aj ust. § 53a O.z. malo vzťahovať len na prípady, v ktorých bola neprijateľnosť zmluvnej podmienky určená v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, a to najmä s ohľadom na vzájomný vzťah § 53a O.z. a § 298 v spojení s § 228 C.s.p., pretože možnosť súdu vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky aj v individuálnom prípade a s účinkami inter partes zostáva v režime spotrebiteľského sporu zachovaná prostredníctvom § 298 C.s.p.

20. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nesprávnym procesným postupom bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť v odvolacom konaní, ktoré nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie.

21. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu, na základe vykonaného dokazovania postupovať v zmysle ostatných vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu. Svoj právny záver súd prvej inštancie zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, poskytne odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

22. Podľa § 396 ods. 3 C.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

23. Senát dovolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa

(§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Súd poučuje strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).